

Carrer Portal Nou, 7 - GIRONA
Tel. 972 22 50 44
www.cinematruffaut.com
a.e: info@cinematruffaut.com

MEMBRE DE LA XARXA

DOBLES VIDAS

Doubles vies

França, 2018

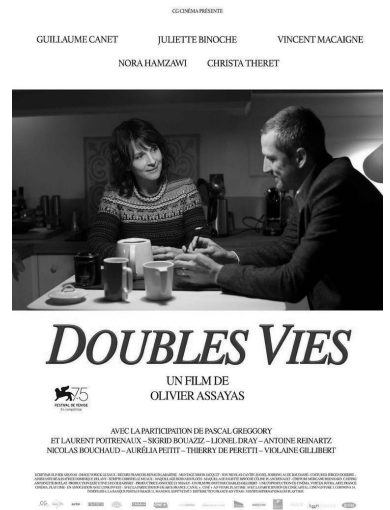
Direcció i guió: Olivier Assayas
Intèrprets: Juliette Binoche, Guillaume Canet, Olivia Ross, Christa Theret

Durada: 107 min

Gènere: comèdia dramàtica

Idioma: francès

Data d'estrena: 12/04/2019

Autoficcions sobre la literatura i la cultura digital

Des que l'any 1996 va rodar l'autoreflexiva *Irma Vep*, Olivier Assayas ha anat modulant una reflexió sobre la idea de la fi d'un món, sobre els canvis que afecten el present i sobre com tota una certa idea de la cultura no ha parat de transformar-se. Malgrat la seva barreja heterogènia de formes i estils, la reflexió sobre aquesta fi no ha deixat de ser-hi present. Hem trobat el tema sota diferents registres a *Demonlover* (2002), *L'heure d'été* (2008) o *Personal Shopper* (2016). *Doubles vies* (2018), la seva darrera pel·lícula, té la categoria d'obra resum sobre el pensament d'Assayas al voltant de la idea de la fi d'un món, però també és, una vegada més, una afirmació optimista sobre les qüestions més interessants que plantegen els canvis dins d'aquest món en transformació. En aparença, allò que posa en joc Assayas és el paper de la literatura en l'era digital, tema que, en certa manera, ressuscita després que el cineasta hagués escrit –juntament amb Roman Polanski– el guió de l'adaptació cinematogràfica del llibre de Delphine de Vigan *D'après une histoire vraie* (2015).

Assayas ens mostra un editor que viu sota la por que els llibres electrònics transformaran el futur. Al seu costat, hi ha un escriptor fracassat que per fer literatura parteix de la idea que cal ficcionar allò que s'ha viscut alternant la veritat amb la mentida. Un autor que s'apunta al joc de l'anomenada autoficció. També ens creuem amb el propietari d'un gran grup editorial que no dubta a l'hora de dur a terme noves transaccions econòmiques mitjançant el procés de deslocalització de l'empresa. Al costat de la gent del món literari, ens trobem amb una actriu que ha deixat el cinema per treballar en el món de les sèries de televisió i una jove, assessora d'un polític, que pateix per com els límits ètics de la postveritat penetren en el món polític.

A *Doubles vies*, Assayas deixa que els seus personatges parlin com si estiguessin davant d'una pel·lícula d'Éric Rohmer. Cadascú té les seves raons i, com passa a *L'arbre, le maire et la médiathèque* (1993) de Rohmer, les diferents opcions modulen la trama. Potser l'univers dels llibres electrònics no és més que una falsa alarma,

potser la cultura digital no és més que un fals canvi que al final acabarà deixant les coses al seu lloc i potser l'univers líquid al qual sembla condemnada la cultura no és més que una trampa. La cultura digital no ha creat sinó un joc d'aparences perquè, malgrat les transformacions tecnològiques i l'anunciada fi d'una determinada cultura, les relacions humanes continuen essent tant complexes com sempre i encara no hem sabut resoldre els mateixos problemes complicats que han preocupat altres generacions.

Davant del gran debat teòric que es proposa a *Doubles vies* hi ha també la comèdia. Assayas crea un interessant joc entre l'àmbit global i el familiar, per mostrar com les veritats i les mentides de la nostra època continuen erosionant les relacions de parella i els nostres discursos amorosos. El cineasta parteix de la gravetat en el discurs per privilegiar la lleugeresa com a estil. Fidel al camí d'una tradició oberta per Éric Rohmer, Assayas intenta mostrar-nos un doble joc. Mentre els personatges discuteixen sobre el destí de la cultura digital, les mirades es creuen. Més enllà del pensament, sorgeixen els gestos propis de la seducció. La comèdia serveix per desemmascarar-ho tot i per acabar certificant que, malgrat tot, algunes veritats molt essencials persistiran. Mentrestant, al final de la pel·lícula, en la banda sonora, podem escoltar una cançó de Jonathan Richman que ens recorda que, ens agradi o no ens agradi, potser tots plegats ens hem convertit en criatures del planeta Mart.

Àngel Quintana

Col·lectiu de Crítics de Cinema de Girona